

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1748	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰω. 5,1-15) 6 Μαΐου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Οἱ ἔρημοι

«Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω...» (Ἰω. 5,7)

Τίνος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ φωνὴ αὐτή; Τὸ ἀκούσατε σήμερα στὴ θεία λειτουργία, ὅταν ὁ ἱερεὺς διάβασε τὴν περικοπὴ πού ἐξιστορεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ πού διαλαλοῦν τὴ θεότητά του. Μόνο σκοτεινὲς ψυχὲς ὅπως οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι τολμοῦν νὰ τ' ἀμφισβητοῦν. Οἱ πιστοὶ ἀκοῦνε **τὸ Εὐαγγέλιο** σὰν φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κάθε λέξι του — τί λέω; —, κάθε ψηφίό του φυτεύεται στὴν καρδιά τους σὰν λουλούδι τοῦ παραδείσου.

Ὁ Κύριος ἦρθε στὰ Ἱεροσόλυμα. Καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ πόνου ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, στὴ Βηθεσδὰ ὅπως λεγόταν στὰ ἑβραϊκά. **Τί ἦταν ἡ Βηθεσδὰ;** Μία μικρὴ φυσικὴ λίμνη κοντὰ στὴν προβατικὴ πύλη, πρὸς τὸ βόρειο τεῖχος τῆς πόλεως, πού τὰ νερά της κάποιες στιγμὲς ἀποκτοῦσαν ἱματικὴ ἰδιότητα. Κατὰ διαστήματα ἢ ἐπιφάνειά της ἀναταρασσόταν ἀπὸ ἄγγελο Κυρίου, καὶ ὁ ἀσθενὴς πού θὰ πρόφθανε νὰ πέση πρῶτος στὸ νερὸ θεραπευόταν ἀμέσως, ὅποια κι ἂν ἦταν ἡ ἀσθενεία του. Ἡ θεραπεία ἦταν ἀπὸ τὸ Θεό, ὄχι ἀπὸ τὸ νερό. Γι' αὐτὸ γύρω ἀπ' τὴ λίμνη συνωστίζονταν πλῆθος ἀσθενεῖς, κάτω ἀπὸ πέντε στοῆς, κ' ἐκεῖ περιμέναν μὲ ἀγωνία τὴν ταραχὴ τοῦ νεροῦ.

Ὁ Κύριος σὰν ἓνας ἄγνωστος ἐπισκέπτεται αὐτὸ **τὸ βασίλειο τοῦ πόνου**. Ἐκεῖ ἦταν τὸ δειγματολόγιο ὄλων τῶν χρονίων καὶ ἀνιάτων ἀσθενειῶν· ἐκεῖ ἓνας τυφλὸς ἐντείνει τὴν ἀκοή του ν' ἀκούσῃ πότε θὰ ταραχθῇ τὸ νερό, ἓνας κουφὸς ἐντείνει τὴν ὄρασί του νὰ δῇ πότε θ' ἀρχίσῃ ὁ κυματισμὸς, ἓνας κουτσὸς κάθεται στὸ χεῖλος ἕτοιμος νὰ κἀνῃ τὸ σωτήριό ἄλμα, μιὰ μάνα κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά τὸ ἄρρωστο παιδί της χλωμό, κίτρινο, μὲ ὄψι θανάτου...

Σὲ ὅλους ρίχνει τὸ βλέμμα μὲ ἀπειρη συμπάθεια Ἐκεῖνος πού εἶπε «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (Ματθ. 11,28). Ἄλλ' ἀπ' ὅλους περισσό-

τερο τὴν προσοχὴ τοῦ Θεοανθρώπου ἐλκύει ἓνας **παράλυτος**. Ἦταν πράγματι ὁ πιὸ δυστυχισμένος. Ἄν στὴ Βηθεσδὰ κρατοῦσαν μητῶο τῶν ἀσθενῶν, αὐτὸς ἦταν ὁ ἀρχαιότερος. 38 ὀλόκληρα χρόνια ἔμενε κάτω ἀπ' τὴν στοῆς. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶδε πολλοὺς νὰ ἔρχονται ἀσθενεῖς καὶ νὰ φεύγουν ὑγιεῖς. Ἄλλ' αὐτὸς σὰν ἄλλος Προμηθεὺς ἔμενε καθηλωμένος ἐκεῖ. Ὁ μέγας Ἄγνωστος τὸν πλησιάζει. Μὲ λεπτὴ εὐγένεια τὸν ἐρωτᾷ: «*Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;*». Κι ὁ παράλυτος ἀπαντᾷ: «*Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω...*» (Ἰω. 5,7)!

Μὰ τί λές, ἄνθρωπε; δὲν κατοικεῖς στὴν ἔρημο· κατοικεῖς σὲ μιὰ πόλι μὲ 200 χιλιάδες κατοίκους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς **δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας νὰ σὲ βοηθήσῃ;**... Οὔτε ἓνας δυστυχῶς. Ἱεροουσαλήμ, ἱερὴ πόλις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ μὲ τὸν μεγαλοπρεπεῖ νάο σου, κρίμα στοὺς τόσους ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, γραμματεῖς καὶ φαρισαίους σου! Προσεύχονται δημοσίᾳ, θυσιάζουν ἀγέλες ζώων, καίνε τόννους λιβάνι, δὲν ἔχουν ὅμως αἰσθανθῇ τὸ χρέος τῆς ἀγάπης σ' ἓνα συνάνθρωπο. Ὅλοι τὸν ἔχουν διαγράψει ἀπὸ τὴ μνήμη τους. Ἐρημος ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους, πλησιάζει νὰ συμπληρώσῃ 40 χρόνια θητείας στὸ βασίλειο τοῦ πόνου, καὶ καμμιά ἐλπίδα ἀπολύσεως δὲν φαινόταν. Ἐνας μόνος θὰ τὸν ἀπέλυε ὀριστικὰ ἀπὸ τὸν πόνον· ὁ θάνατος!

«*Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*». Ἄλλ' ὃ παράλυτε τῆς Βηθεσδὰ, σκούπισε τὰ δάκρυά σου· ἐφθασε ἡ ὥρα τῆς λυτρώσεώς σου. Ξέρεις ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἄγνωστος πού στέκει ἐμπρὸς σου; Ἄν τὸν ἀναγνώριζες, θὰ σκιρτοῦσες ἀπὸ χαρὰ καὶ θὰ τοῦ ἔλεγες: —Κύριε, ἐσύ, πού σὲ ζητῶ τις ἡμέρες καὶ τις νύχτες τῶν πόνων μου, τώρα εἶσαι ἐμπρὸς μου; Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου θὰ ἔλεγε: —Παῖδί μου! Ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε κι αὐτοὶ πού λέγονται εὐσεβεῖς, δὲν ἦρθαν κοντὰ σου, ἐγὼ ὁ Δημιουργὸς σου ἔγινα ἄνθρωπος, γιὰ νὰ βρεθῶ καὶ σωματικὰ δίπλα σου. Ἀπὸ σήμερα μὴ παραπονιέσαι, **ἔχεις Ἄν-**

θρωπο, πού ἂν θέλῃς εἶνε ἕτοιμος νὰ σοῦ δώσῃ ὅ,τι δὲν μποροῦν νὰ σοῦ δώσουν, κι ἂν ἀκόμη ἔσπευδαν νὰ βοηθήσουν, ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ὑγεία τοῦ σώματος εἶνε τὸ μικρότερο πού δίνω· ἡ ἄφεις τῶν ἁμαρτιῶν, ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεως, ἡ σύνδεσι μὲ τὸν οὐρανό, ἡ ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, αὐτὰ εἶνε τὰ μεγάλα δωρήματά μου!

* * *

«*Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*». Ἀλλὰ ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀκούγεται — ἀλλοίμονο — καὶ σήμερα ἀπὸ παντοῦ. Μία **σύγχρονη Βηθεσδὰ** προβάλλει πάλι, ὄχι μὲ πέντε ἀλλὰ μὲ μύριες στοῦς δυστυχοῦντων. Καὶ ποῦ δὲν ἀκούγεται ἡ φωνὴ «*Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*»; Κάνετε, ἀγαπητοί μου, μερικὲς ἐπισκέψεις ὅπως ὁ Κύριος στὰ ὑπόστεγα τῆς Βηθεσδᾶ, καὶ θὰ τὴν ἀκούσετε. Ἐπισκεφθῆτε τὴ μαυροφορεμένη γυναῖκα καὶ μητέρα πού μοιάζει μὲ τὴν Παναγία, ἐπισκεφθῆτε τὶς οἰκογένειες τῶν δυστυχοῦντων καὶ τῶν πενθοῦντων, ἐπισκεφθῆτε τὰ νοσοκομεῖα, ἐπισκεφθῆτε τὶς φυλακές...

«*Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*». Ὡς εἶς, πού κάθε βράδου πλημμυρίζετε τὰ κέντρα διασκέδασεων καὶ πίνετε καὶ παίζετε καὶ μεθᾶτε καὶ ὀργιάζετε καὶ μέσα σὲ λίγες ὥρες καῖτε ποσὰ ἀμύθητα, σταθῆτε μιὰ στιγμὴ νὰ σᾶς ρωτήσω· Εἶστε ἄνθρωποι μὲ καρδιά, εἶστε Χριστιανοὶ μὲ πίστι; Ποῦ ζῆτε; Καὶ ἂν ἀκόμη κατοικοῦσατε μακριὰ καὶ δὲν βλέπατε ἀλλ' ἀκούγατε μόνο τὸ δρᾶμα τῶν ἀδελφῶν σας, θὰ ἔπρεπε νὰ σταματήσετε τὴ διασκέδασι, νὰ κρεμάσετε τὰ ὄργανα καὶ νὰ πῆτε μεταξύ σας· Ἐκεῖ ὁ κόσμος καίγεται, ἐμεῖς ἐδῶ γλεντᾶμε; θὰ εἴμαστε ἀνάξιοι νὰ λεγώμαστε Χριστιανοί, ἂν δὲν συντονίσουμε τὴ ζωὴ μας μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ μας πού πάσχει... Εἶνε ἐξοργιστικὴ πρόκλησι ἡ ἀμέριμνη καὶ σκανδαλώδης διασκέδασι τῶν ἄλλων. Γι' αὐτοὺς ταιριάζει νὰ ἐπαναλάβουμε τὸ γνωστό· **Ἄλλοίμονο σ' ἐκείνους πού γελοῦν ὅταν οἱ ἄλλοι κλαῖνε!**

Ὁ πόνος τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς ἐρημίας ἐκφράζεται ζωηρὰ στὰ μάτια τῶν **ὀρφανῶν** παιδιῶν. Καὶ βασίλισσα ἀκόμη νὰ τὰ πάρῃ στὰ γόνατά της καὶ νὰ τὰ χαϊδέψῃ, δὲν παρηγοροῦνται· ζητοῦν τὴ μητέρα τους.

«*Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*». Ἰδιαιτέρως στὶς μέρες μας ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀκούγεται ἀπὸ πολλοὺς **νέους** πού εἶνε θύματα τοῦ κλονισμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς διαλύσεως τῆς οἰκογενείας. Στεροῦνται τὴ θαλπωρὴ καὶ τὴ φροντίδα τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος. Ἀλλὰ νὰ τὸ ξέρουμε· αὐτὸ πού ζοῦν εἶνε κάτι τρομερό, αὐτὸ ἐκκολάπτει τοὺς μεγάλους αὐριανοὺς ἐγ-

κληματίες. Τὸ ἀδύνατο αὐτὸ παιδί, πού ἐγκαταλειμμένο περιφέρεται σὰ σπουργίτης στοὺς δρόμους καὶ βλέπει ἀπέναντί του μιὰ κοινω- νία νὰ ὀργιάζῃ καὶ ν' ἀδιαφορῇ γιὰ τὸ μέλλον του, θὰ μεγαλώσῃ μὲ μῖσος ἐναντίον της, γιὰ τὸ πού φέρθηκε ἀπάνθρωπα, σὰν μητριά, στὰ πιὸ τρυφερά του χρόνια, καὶ θὰ γίνῃ εὐ- κολη λεία ἐκμεταλλευτῶν. Ἀπὸ τέτοιους νέους καὶ παιδιὰ ἀλιεύει ὁ Ἐωσφόρος τρομε- ροὺς συνεργάτες του, Ἰουδες τῆς θρησκείας καὶ Ἐφιάλτες τῆς πατρίδος. Ἐκεῖνοι πού διέ- πραξαν τὰ στυγερῶτερα ἐγκλήματα ἦταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παιδιὰ διαλυμένων οἰκογενει- ῶν, ψυχὲς πού ἔμειναν χωρὶς παρακολούθησι· δὲν εἶχαν κανένα νὰ τοὺς πονέσῃ, νὰ τοὺς συμβουλέψῃ, νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Γι' αὐτοὺς χρειάζονται οἱ Μυριήλ τοῦ Οὐγκώ.

Γι' αὐτὸ ὅσοι διαθέτουν τὰ μέσα ἔχουν **τερά-στιες εὐθύνες**· ἂς σπεύσουν ὅσο ὑπάρχει και- ρὸς ὅπου ἀκούγεται πόνος καὶ ἂς κάνουν σύν-θημα τῆς ζωῆς τὸ ὠραῖο πρόγραμμα τοῦ Ἰώβ· «Ἰπῆρξα», λέει, «μάτι γιὰ τυφλοὺς, πόδι γιὰ κουτσούς, πατέρας γιὰ ὀρφανούς, καὶ διέσω-σα φτωχὸ ἀπ' τὰ χέρια τυράννου» (βλ. Ἰώβ 29,15-16).

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ἄς ἐντυπώσουμε μέσα μας τὸ δίδαγμα ἀπὸ τὴ φράσι «*Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*» καὶ **ἂς τρέξουμε ὅπου ὑπάρχει ἀνά-κτη βοηθείας**, πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς. Δὲν ὑ-πάρχει ἄνθρωπος, ὅσο φτωχὸς κι ἂν εἶνε, πού νὰ μὴ μπορῇ νὰ προσφέρῃ κάτι σ' ἓνα συνάν-θρωπό του. Καὶ λίγες ἀκόμη λέξεις, ὅταν βγαίνουν ἀπὸ καρδιὰ πού ἀγαπᾷ τὸν πλησίον, στάθῃσαν πολλὲς φορὲς ἱκανὲς νὰ συγκρα-τήσουν ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου ψυχὲς πού εἶχαν ἀπελπιστῆ.

Ἄν πάλι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι βρισκόμαστε σὲ πό-νο καὶ μένουμε ἔρημοι κ' ἐγκαταλειμμένοι κι ἀπὸ τὰ χεῖλη μας εἶνε ἕτοιμο νὰ βγῆ τὸ πα-ράπονο «*Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*», ἂς φα-νοῦμε γενναῖοι. **Δὲν εἴμαστε μόνοι**. Ποιὸς τὸ εἶπε; Ἄς στρέψουμε τὸ βλέμμα στὸν Ἐσταυ-ρωμένο, τὸν Βασιλέα τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύ-νης, καὶ ἂς ποῦμε τὴ μυστικὴ προσευχή·

Κύριε! Ὁ σταυρὸς σου μὲ γεμίζει θάρρος καὶ χαρά. Κι ἂν ὅλοι μ' ἐγκαταλείψουν, κι αὐτὴ ἀ-κόμη ἡ μητέρα πού μὲ γέννησε, ἀρκεῖ ἐσὺ νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς. Καὶ «*ἐν μέσῳ σκιᾶς θανα-τότου ἐὰν πορευθῶ*» (Ψαλμ. 22,4), δὲν θὰ αἰσθανθῶ τὴ μόνωσι καὶ τὴν ἐγκατάλειψι. Διότι ἐσύ, Κύ-ριε, τὸ εἶπες καὶ ὁ λόγος σου εἶνε ἀληθινός· «*Ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*» (Ματθ. 28,20)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**